

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 174/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. C., K., zastúpeného advokátkou JUDr. M. Š., K., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 2 Co 157/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. C. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2013 osobne do podateľne doručená sťažnosť JUDr. J. C. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 2 Co 157/2011.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 16 C 119/2003 z 9. novembra 2007 bol sťažovateľ, ktorý je advokát, ustanovený ako právny zástupca pre M. V. (ďalej len „žalobca“), ktorý vystupoval ako žalobca v konaní vedenom okresným súdom pod uvedenou spisovou značkou. Domáhal sa proti žalovanej Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky zaplata sumy 3 983 270,26 €. Rozsudkom okresného súdu č. k. 16 C 119/2003-360 z 30. októbra 2009 bola žaloba žalobcu zamietnutá. Zároveň bol štát zaviazaný nahradiť sťažovateľovi ako právnomu zástupcovi žalobcu trovy právneho zastúpenia v sume 49 939,65 €. Dňa 19. decembra 2009 žalobca zomrel, a tým došlo aj k ukončeniu poskytovania právnych služieb zo strany sťažovateľa. Dedičia žalobcu pokračovali v konaní a jeden z nich podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie. Odvolanie podal aj okresný súd a napadol ním výrok o povinnosti štátu nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia. Toto odvolanie nebolo sťažovateľovi doručené. O existencii odvolania sa sťažovateľ dozvedel až z rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 157/2011-403 z 27. septembra 2012. Sťažovateľ preto nemal možnosť sa k odvolaniu vyjadriť, uviesť rozhodujúce skutočnosti a protiargumenty. Sťažovateľ je presvedčený, že nedoručením odvolania podaného okresným súdom a faktickým odňatím jeho možnosti vyjadriť sa k odvolaniu došlo k hrubému porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania (rovnosti zbraní) ako súčasť koncepcie spravodlivého súdneho konania. Citovaným rozsudkom krajského súdu bol potvrdený rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby a zároveň bol zrušený výrok, podľa ktorého bol štát povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia žalobcu, a v tomto rozsahu bola vec vrátená na ďalšie konanie. Podľa názoru krajského súdu okresný súd mohol byť zaviazaný na náhradu trov iba do 31. decembra 2009. Po novele uskutočnenej zákonom č. 495/2009 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, musí súd od 1. januára 2010 prihliadnuť aj na ustanovenie § 149 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a postupovať podľa § 15 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poskytovaní právnej pomoci“).

Vzhľadom na túto zmenu neostávalo krajskému súdu nič iné, len v tejto časti zrušiť rozsudok okresného súdu a vec vrátiť na ďalšie konanie v záujme zachovania dvojinstančnosti konania a rozhodnutia v otázke trov ustanoveného advokáta.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudok krajského súdu je v rozpore so zákonom, a to jednak s ustanovením § 221 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ale aj pre nepreskúmateľnosť, vnútornú rozporuplnosť a nekonzistentnosť. Krajský súd ani len neuvádza, v čom považuje rozsudok okresného súdu za nesprávny. Obmedzuje sa na konštatovanie, že došlo k novelizácii, v dôsledku ktorej vraj musí prihliadať na ustanovenie § 149 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak ide o zastupovanie na základe rozhodnutia Centra právnej pomoci, náhradu trov právneho zastúpenia upravuje osobitný predpis. Pritom je zrejmé, že sťažovateľ právnu pomoc poskytoval na základe uznesenia súdu, teda nie rozhodnutia Centra právnej pomoci. Preto neobstojí poukaz na toto ustanovenie a nesprávna je bez ďalšieho aj úvaha o aplikácii § 15 zákona o poskytovaní právnej pomoci.

Sťažovateľ poukazuje tiež na to, že proti rozhodnutiu krajského súdu, ktoré mu bolo doručené 14. decembra 2012, podal 14. januára 2013 dovolanie a 13. februára 2013 aj podnet na mimoriadne dovolanie generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky.

Navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 2 Co 157/2011 s tým, aby bol rozsudok krajského súdu z 27. septembra 2012 vo výroku o zrušení rozsudku okresného súdu, ktorým bol štát povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia, zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Domáha sa aj náhrady trov právneho zastúpenia advokátkou v sume 1 281,46 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na konanie a rozhodnutie o sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Ako to sám sťažovateľ uvádza v podanej sťažnosti, proti rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 157/2011-403 z 27. septembra 2012 podal 14. januára 2013 dovolanie. Preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa má teraz Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2013